

био најважнији Устав типа либерално-демократске уставности која је била карактеристична за прву половину XIX века. Крах револуције није умањио велики одјек и значај Устава Француске од 1848. с обзиром на идеје на које се угледао и применио у уставној пракси. Ту се пре свега мисли на идеју суверености народа јер Устав каже да се сувереност налази код француских грађана као целине, да је она неотуђива и незастарива и да ни један појединац нити део народа не може да присвоји за себе њено вршење. Организација власти је по овом Уставу заснована на принципу поделе власти, али у облику једног мешовитог парламентарно-председничког система. Извршну власт врши председник изабран непосредно од грађана на период од четири године и влада чије министре именује председник с тим да одговарају скупштини, док законодавну власт врши једнодомна скупштина на чије законе председник Републике има право одлажућег вета. И за Устав Француске Друге Републике од 1848. и друге уставе либерално-демократске уставности тог доба је карактеристично слабљење апсолутистичке и јачање представничке власти оличене у скупштинама (парламентима). Јачању утицаја скупштина је допринело и ширење бирачког права које је до тада на разне начине ограничавано. Скупштина (парламент) постаје искључиви носилац законодавне власти, док се учешће шефа државе (монарха) у законодавству ограничава на право потврђивања закона изгласаног у парламенту. Парламент добија више демократски и лаички карактер захваљујући ширењу бирачког права на сиромашне друштвене слојеве-раднике и сељаке који тако преко својих представника постају утицајни и у вршењу власти. То важи пре свега за дводомне парламенте где у доњем дому ти нижи слојеви задобијају одлучујући политички утицај али се уз њих мења и улога и значај горњег дома као аристократске установе. Тај горњи дом се реформише као што је то учињено и довршено у Енглеској Законом о парламенту од 1911.

2. Доношење првих устава ван Европе

Талас уставности с почетка XIX века је захватио и земље на другим континентима, пре свега америчком где је низ држава Средње и Јужне Америке донео своје прве уставе. Уставни процеси у Америци су имали свој узор у Уставу САД од 1787. што се у организацији власти огледало у прихватању модела председничке власти, истина у латиноамеричкој варијанти (тзв. presidency). Први устав на тлу америчког